

1912

butlletí informatiu
desembre 2010

Agrupació Excursionista “Catalunya”

Bosc de senecis arribant a Barranco Camp, Tanzània (Foto: Eduard i Rosa M)

Camí a la Font Pobra (foto: Miquel rico)

Colliure (foto: Jordi Romagosa)

CAP EL 100tenari AMB BONA ECONOMIA

100 anys són 100 anys. I els temps han canviat

Aviat l'Agruparà complirà un segle d'existència, arribem al **100tenari**, és ràpid de dir, 100 anys no passen així com així, s'han fet moltes coses, i per l'AEC han passat molts socis durant aquest període, aquells iniciadors començaren amb molt bones intencions, molta il·lusió, però és fàcil de imaginar que amb pocs recursos econòmics, creant un butlletí com a mitjà de comunicació, disposaven de pocs transports per dur a terme les excursions; eren altres temps, temps del segle passat.

Amb la inauguració del nou local hem iniciat una nova etapa, etapa pròpia del segle XXI, amb correu electrònic, "SMS", i "News Letter" i butlletí informatiu, d'il·lusions no ens en manquen, de projectes tampoc, s'han aca-

bat aquells temps de les acampades lliures i sortides en grup sense requeriments previs, ara són temps de permisos, diplomes i títols, la seguretat ha millorat però les exigències de les assegurances també, ja no es pot anar a la muntanya sense el mòbil o el GPS, però t a m p o c

D'il·lusions no ens en manquen, de projectes tampoc.

sense estar federat, sense el risc de ser multat o expedientat per la "AUTORITAT PERTINENT" en aquells primers els "agrupes" es movien amb voluntariat per a tot, ara no n'hi ha prou amb un voluntariat, avui hem de tenir personal qualificat per organitzar, controlar, i arxivar un munt de paperassa i altres afers administratius o oficials. Aquells "agru-

Í N D E X

3 EDITORIAL: Cap el **100tenari**...

5 MUNTANYA: Tanzània, Kilimanjaro...

13 MUNTANYA: Santuari dels Munts

14 MUNTANYA: Senderisme: Olot i zona volcànica

15 GLACERA: Curs de formació amb Ludàlia

AGENDA D'ACTIVITATS:

16 Calendari DESEMBRE;

Visita cultural pel Barri Gòtic

17 Calendari GENER

18 CULTURA: Ocells de Catalunya

21 CAMÍ DEL **100tenari**

22 CULTURA: Maternitat d'Elna

25 MUNTANYA: Sant Sadurní de Gallifa

26 L'ENTREVISTA: Frederic Planas

28 A.E.C.: Memòries d'en Jordi Alumà;

Sopar de Nadal

29 A.E.C.: Informacions diverses

30 A.E.C.: Informacions diverses

CAIAC: Sortida al Cap de La Nao (Alacant)

pes” es movien amb molts pocs recursos econòmics, avui el pressupost de les despeses pel 2011 és de 76.637 euros, però el moviment real en metàl·lic del 2010, del resultat de la suma de federacions, assegurances, activitats, seccions i quotes, sobrepassa els 100.000

Ara són temps diferents, temps que ens porten a la muntanya amb la mateixa il·lusió i desitjos de gaudir de la natura...

euros. Al primer butlletí de l'AEC del 1920, trobem una excursió al Garraf per 4,5 pesse-

tes, es dir uns 0,03 euros, ens podem imaginar quins pressupostos movien aleshores?, i és que “els temps han canviat”.

Seccions, secretaria i tresoreria ja no són tan fàcils de portar, factures, llibres, registres, sol·licituds de subvencions, permisos i altres paperasses han augmentat i han re-complicat l'existència del personal, com ja he dit anteriorment no n'hi ha prou amb el voluntariat del personal, ara cal personal especialitzat, amb coneixements tècnics administratius, que res tenen a veure amb el plaer de gaudir de la muntanya. Allò eren altres temps.

No estem ni millor ni pitjor que els “agrupes” d'aleshores, simplement ara són temps diferents, temps que ens porten a la muntanya amb la mateixa il·lusió i amb els mateixos desitjos de gaudir de la natura, com

aquells socis que en el 1912 fundaren l'AEC.

El canvi de local ha significat un gran esforç, l'esforç de deixar enrere el vell local, el carrer del Pi, racons inoblidables d'aquells temps, un esforç econòmic pels socis amb un augment del 30% de la quota per poder afrontar les noves despeses, l'esforç del pagament del lloguer trimestral del nou local.

Amb l'esforç de tots i amb el “presi” estirant el carro, amb el seu coratge permanent, tot s'ha vist llargament superat, amb l'estada al nou barri, l'Agrupada ha doblat el nombre de socis, i els ingressos actuals per quotes ens donen una seguretat tranquil·litzadora, que ens permet parlar d'una economia equilibrada i estable.

Però ara hem d'afrontar un nou repte: el **100tenari**, hem de preveure noves despeses,

En el 2011 haurem de reduir les inversions i augmentar l'1% la quota de soci.

cal fer caixa per materialitzar tots els projectes de la celebració, hem de ser previsors per assolir aquest nou projecte, per això ens estenyerem un xic el cinturó, en el 2011 haurem de reduir les inversions i **veurem augmentat l'1% la quota de soci.**

No estem ni millor ni pitjor que els “agrupes” d'aleshores, simplement ara són altres temps.

Els i nosaltres formem el **100tenari**, “SOM-HI DONCS”.

TANZÀNIA, OCTUBRE 2010

MONT MERU (4.566 m) i KILIMANJARO (5.895 m)

Des de fa un temps que ens voltava pel cap la idea d'anar al Kilimanjaro i només ens va faltar parlar-ne amb un amic, que també hi estava interessat, per acabar-nos d'engrescar i posar fil a l'agulla.

Un descens sota el Kilimanjaro (foto: Eduard i Rosa M)

Finalment vàrem ser 5 de colla, ja que ens van acompanyar en Josep Arran, del Foment Excta. de Barcelona, la seva filla Neus, i en Juli Arrufat, del Pedraforca. Per sort, la Neus feia baixar una mica la mitjana d'edat, ja que els altres 4 passàvem de llarg els 60...

Un cop decidides les dates, vam anar a l'agència i ens van proposar un viatge de 14 dies. Això ens permetria fer una ascensió al Mont Meru, de 4.566 m., prèviament a la del Kilimanjaro, a fi i efecte d'obtenir una bona aclimatació.

Així que el divendres 8 d'octubre

vàrem fer cap a l'Aeroport del Prat, per emprendre el viatge, que en 3 vols diferents, ens apropiaria al nostre objectiu.

El primer vol (Barcelona-Istanbul), va sortir amb 3 hores (!!!) de retard. Conseqüència: En arribar a Istanbul ens va tocar córrer com uns desesperats pels passadissos de l'aeroport, seguint un empleat de la Turkish Airlines, per no perdre l'enllaç amb l'avió que ens havia de dur a Dar es Salam (capital de Tanzània). Nosaltres no el vam perdre, no, però les nostres maletes, es veu que "no havien corregut prou" i es van quedar a Istanbul.

Abans d'agafar el tercer avió (Dar es Salam – Arusha), vam fer la corresponent reclamació amb “l'agradable” sorpresa de saber que l'endemà al ser diumenge, no hi havia vol i per tant les maletes no arribarien a Arusha fins dilluns al vespre... moment en que nosaltres, segons el programa, ja havíem d'haver fet dues jornades del trekking al Mont Meru.

Quan vam arribar a Arusha vam plantejar el problema a la Companyia de Trekking, que es va comprometre a tenir cura de recuperar el nostre equipatge i després de fer recompte del material que cadascú portava a l'equipatge de mà, es van oferir a buscar-nos el que ens faltava, per poder emprendre amb uns mínims acceptables la nostra primera ascensió. Total que ens va tocar llogar des de mitjons, guants, gorres pel sol i pel fred, pals d'esquí, fins als sacs de dormir i un parell de jaquetes. També vam haver de comprar crema solar, alguns ganyips i unes tovalloletes, per poder-nos, al menys, rentar la cara.

Per la resta de material ens vam arreglar com vam poder: Alguns dúiem les motxilles de viatge (amb rodetes i tot!!), la roba també la mateixa del viatge, per sort d'alguna cosa teníem un recanvi, encara que d'altres no.

Després d'una nit a l'hotel, ens van venir a recollir per portar-nos a Momella Gate, porta del Parc Nacional d'Arusha i punt d'inici del trekking. El recorregut de 4 dies es desenvolupa dins del Parc Nacional i permet accedir al cim del Meru, que és un antic volcà, això fa que el paisatge sigui variat i molt sorprenent.

Les pernoctades es fan en lodges, que no tenen servei de menjars i per tant cada grup es porta tot el material de cuina, queviures i cuiner. Això fa que pel nostre grup es necessitin un total de 12 persones (guia, assistent, cuiner i 9 portejadors). A més d'un “ranger” armat, obligatori per a qualsevol grup que es mogui dins del parc, com a prevenció per qualsevol incident amb els animals salvatges.

Cada tarda, en un o altre moment, varem tenir una mica de pluja, però sempre s'acabava aclarint i la nit quedava ben estelada.

Després d'obtenir el permís i registrar-nos (tràmit aquest últim que caldrà repetir en cada punt que hi fem nit, iniciem la primera etapa que ens porta a Miriakamba Hut (2.500 m.) i transcorre per la zona de selva que anomenen bosc de muntanya. Durant els primers moments i en algunes grans clarianes, vàrem poder observar zebres, girafes, warthogs i ramats de búfals cafre i un cop dins de la pròpia selva, els vistosos micos "colobus" blancs i negres. La vegetació és espectacular, Ens criden l'atenció el arbres enormes, les nombroses flors i plantes desconegudes per nosaltres i les espectaculars falgueres gegants.

Com cada dia, el guia soparà amb nosaltres i ens explicarà els plans per l'endemà.

La segona etapa puja fins a Saddle Hut (3.500 m) per un bosc cada vegada més clar fins a arribar a la zona de prats i arbustos (ben diferents dels nostres). A la tarda, després de dinar, pugem fins al proper cim del Petit Meru (3.800 m).

Cim del Petit Meru (foto: Eduard i Rosa M)

La nevada (foto: Eduard i Rosa M)

Després d'unes poques hores de dormir, cap a la 1 de la matinada, s'inicia la pujada al Meru, on arribem poc després de veure sortir el sol darrere del Kilimanjaro, havent recorregut una llarguíssima carena i superat petits trams de grimpada. Aquí el paisatge es pràcticament mineral i només petites herbes sobresurten de tant en tant de les grans superfícies de fina grava grisa del vessant occidental de la muntanya. El vessant oriental és una impressionant paret que cau a pic fins a 2.000 m. més avall, al peu de la qual s'hi observa el cràter més recent.

Seguint els consells del guia hem pujat "pole-pole" (poc a poc, en swahili), però malgrat això, ha estat per alguns de nosaltres, una mica dur, sobre tot al final, on s'ens ha ajuntat tot: les poques hores dormides, la llargada de l'ascensió, lo precari d'algun material, el poc menjar que dúiem, més alguna molèstia articular (deguda a la "juventut"). Malgrat tot, amb un últim esforç, hem aconseguit arribar als 4.566 m del Meru, on rebem la fe-

licitació i les abraçades del nostre guia Elly i el seu assistent en Naylon.

Descansem i mengem una mica, tot mirant els grans corbs amb vistós collar blanc que s'aturen a prop nostre per veure si cau alguna cosa per picar, i tot seguit embrenem la baixada desfent el camí fins a Saddle Hut. Després de dinar, continuem baixant fins a Miriakamba Hut (2.500 m), on hi sopem i dormim com a troncs.

Sortim de la selva (foto: Eduard i Rosa M)

L'última etapa ens tornarà fins a Mollalla Gate, però per un camí diferent al de la pujada, més curt i directe, que ens permet de nou emocionar-nos amb l'observació d'animals (sobretot gran quantitat de girafes), que ens fan gaudir de valent.

Després de rebre cada un de nosaltres un Certificat acreditatiu de l'ascensió, ens va venir a buscar el jeep (que ja portava les nostres estimades maletes!!!!) i ens va dur a un hotel de la ciutat de Moshi, més propera al Kilimanjaro.

L'endemà mateix, al matí, el mateix xofer, ens va portar cap a l'inici del nostre trekking del Kili: La Machame Gate.

Encara que això representava haver de dormir en tenda, vam escollir la ruta Machame, de 6 dies de durada, perquè no està tan massificada com la ruta Marangu, en la que es pernocta en lodges. La ruta Machame té a més l'avantatge de que la baixada es fa per un camí diferent.

Ala Machame Gate, caldrà de nou fer els tràmits de permisos i registre de les nostres dades. Aquí portarem amb nosaltres un total de 19 persones: 1 cuiner, 1 cambrer, 1 encarregat de campament, 13 portejadors, 2 guies (L'Elly que ja coneixem del Meru, i l'Isak) i finalment l'assistent que també es en Naylon, ja conegut.

La primera etapa ens porta des de Machame Gate (1.490 m.) fins al campament anomenat també Machame a 2.980 m., passant per una selva, tan espectacular com la del Meru, encara que amb uns tipus d'arbres i flors diferents i no tanta fauna a la vista. La zona d'acampada està ubicada cap el final de la zona de selva, en unes petites clarianes entre grans arbustos i ja hi trobem altres grups acampats. Hi ha diverses barraques que serveixen de latrines.

Durant el camí tindrem, com passarà cada tarda, algun ruixat. Després de passar pel "xiringuito" del ranger a registrar-nos (també aquí cal fer-ho a cada campament), arribem al nostre, que ja trobem muntat i que consta de tres tendes petites per a nosaltres cinc, 2 tendes grans (una amb

una taula i 6 cadires, que fa de menjador i una altra per la cuina) i una altra tenda petita per a els guies. Els portejadors es repartien per dormir entre les tendes cuina i menjador.

Sopem amb els dos guies. Són molt trempats i de la broma i a més d'explicar-nos els plans del dia següent, ens ensenyen diverses paraules en swahili i també alguna cançó. Aquest bon ambient ens acompanyarà durant tot el trekking.

La segona etapa ens durà fins a Shira Camp (3.840 m), situat ja fora del bosc i en una explanada propera a una gran balma. Quan s'aclareixen els núvols de cada tarda, veiem que tenim a tocar el Kili amb les seves geleres penjades i també gaudim d'una magnífica posta de sol amb el Mont Meru de fons.

La tercera etapa, molt bona per aclimatar, va resseguint tot el peu del Kili i ens farà pujar fins al punt anomenat Lava Tower (4.630 m), per baixar de nou fins a Barranco Camp (3.950 m), punt del tercer campament. Degut a l'alçada, avui en lloc de pluja hem

tingut neu i hem fet tota la baixada de Lava Tower fins a Barranco Camp, en mig d'una forta nevada, que en alguns punts ha deixat el terra completament blanc. Feia un estrany contrast veure la vegetació de tipus tropical (lobelies i senecis) en mig de la neu. Com cada tarda, aviat ha escampat la boira i hem arribat al campament, situat en un lloc preciós, ja amb solet.

La següent etapa, força llarga, s'inicia superant una veritable paret (Barranco Wall), per una especie de camí de grau, que amb petites grimpa-des, ens porta a un gran alti-plà. Hom es queda parat veient els portejadors superar aquest tram amb els seus pesats fatos al cap... i tan contents. Després continuem amb successives pujades i baixades fins a Karanga Camp, un campament entremig, que nosaltres no utilitzarem, però hi parem a fer un mos. Després de creuar un torrent (últim punt on es troba aigua) seguim fins a Barafu Camp, l'últim campament a 4.550 m, on arribem després d'una última remuntada bastant dura i on com sempre els nostres magnífics portejadors

A punt per esmorzar (foto: Eduard i Rosa M)

dors ja ens tenen preparades les tendes. Quan arribem, el temps ens obsedí amb “la pixadeta” de cada tarda, que aquí també és de neu.

Sopem i anem a dormir d'hora, ja que demà toca pujar el Kili i ens cridaran poc després de les 11 de la nit, car l'ascensió es llarga (més de 1.300 m de desnivell) i l'alçada no permet anar de pressa. Ja ho diuen els del país: Pole-pole!!!

Quan ens venen a cridar ens porten te i galetes a la tenda mateix. Ens ho prenem i ens vestim ràpidament amb tota la roba d'abric posada, ja que els guies ens han recalcat molt que al Kili sempre hi fa molt fred i a l'anar lent no acabes d'entrar en calor.

Abans de les 12 ja sortim, amb les frontals i empenem la llarga pujada. Només veiem els peus del company que va al davant i allà baix les llums de la ciutat de Moshi. Hora rera hora, anem pujant, tan a poc a poc, que en alguns moments gairebé ens venç la son, mentre sentint que “el punyetero” del guia, va cantant una suau melodia tot pujant (entretant, nosaltres no po-

Cim Del Kilimanjaro (foto: Eduard i Rosa M)

dem dir ni fava). De tant en tant parem a beure una mica de te calent i a menjar una mica.

Quan el sol surt per darrera el cim del Mawenzi, ens manca poc per arribar a la carena, a l'anomenat Stella Point (5.685 m.). Al nostre voltant veiem unes estranyes geleres, que comencen i s'acaben en sec, amb unes impressionants parets de glaç.

Encara que l'Stella Point semblava a prop, ens va costar Déu i ajuda acabar d'arribar-hi, però finalment ho aconseguim. Després d'una paradeta per beure, menjar i fer alguna foto, seguim endavant. Ara queden “només” 200 m de desnivell, seguint un ample i llarg llom fins al cim que des d'aquí ja es veu.

Ala dreta tenim l'immens cràter del Kilimanjaro i a l'esquerra, darrera les parets de gel de les geleteres tan peculiars que hi ha en aquesta muntanya, podem veure la silueta del Mont Meru (ara nevat), que vam pujar dies enrera.

Poc a poc, anem avançant cap al cim, resistint-nos a tancar els ulls per la son que ens vol vèncer. Sembla

Cim del mont Meru (foto: Eduard i Rosa M)

que no s'acabi mai... fins que finalment.... JA HI SOM!!! Abraçades entre nosaltres i felicitacions dels guies, contents d'haver aconseguit portar aquesta colla d'avis fins al cim (perdona Neus, però som majoria!).

Contràriament al que esperàvem, fa una temperatura força agradable, ja que fa sol i no fa vent. Això ens permet estar una bona estona al cim, descansar i fer fotos.

Quan iniciem la baixada, sembla que ja ho tinguem tot fet... però no es així. És evident que baixar ja no costa tant, però els nostres cossos acusen l'esforç fet i qui més qui menys està una mica "grogui".

Caminant per la selva (foto: Eduard i Rosa M)

Un cop retornats a l'Stella Point, la baixada es fa bastant ràpida, ja que es fa dreuera per unes còmodes tarteres, que permeten perdre alçada

amb rapidesa, i encara que les cames i els genolls protesten, anem baixant ràpidament. Abans de les 12 del migdia ja som de nou al campament.

Allà descansem una estona (un parell de nosaltres va dormir i tot!!!). Després ens van donar el dinar (algú només va fer que beure te i més te). I després... apa avall va, ja que calia baixar fins a Mweka Camp (3.100 m) o sigui que encara ens quedaven 1.500 m més de baixada.

Tenint en compte lo cansats que estàvem, vam fer el camí amb prou dignitat i amb poc més de 3 horetes ens vam plantar a Mweka Camp, on després de rentar-nos una mica, ens van donar el sopar.

Per rematar el dia, vàrem tenir un bon ensurt, abans d'anar a dormir: De sobte vàrem veure com una gran flamarada sortia del fogó de butà a la tenda cuina i després de foradar-ne el sostre, encenia els grans arbustos que la voltaven. Un dels cuiners va treure a fora el fogó i el va apagar, però l'arbrust de sobre la tendra cremava de valent. Corredisses i crits de "MAJI, MAJI !!! (aigua, aigua !!!) i amb un parell de palanganes d'aigua van apagar el foc. Per sort ens trobàvem en un bosc molt humit i això va impedir que es propagues el foc. Nosaltres, acostumats als nostres boscos, ens vàrem quedar "acollonits", però per sort tot va quedar en una anècdota.

L'endemà al matí, dia de l'última etapa, després d'esmorzar, ens es-

perava una sorpresa: Tots els portejadors, cuiners guies i assistents ens van obsequiar amb una cantada de cançons, com a felicitació per haver assolit el cim i també com a comiat. Nosaltres els vam donar les gràcies per la seva ajuda, ja que sense ells no ens hagués estat possible pujar i vam gaudir participant dels cants i les danses (ens feien posar al mig de la rotllana a ballar). Va ser una estona molt agradable i emotiva.

Després vam emprendre l'última etapa, tota de baixada, mentre ells començaven a recollir el campament. Com sempre, aviat ens van passar al davant, saludant-nos amb un alegre "JAMBO"! Després de l'última caminada per la selva, vam arribar finalment a Mweka Gate (1.980 m.), final del trekking, on ens va literalment assaltar una munió de gent que pretenia que compréssim records. Allà ja ens esperava el jeep per portar-nos a l'hotel. Així que després de comprar alguna cosa i obtenir el certificat d'haver assolit el Uhuru Peak (5.895 m.), punt culminant del Kilimanjaro, ens vam acomiadar dels guies i l'assistent, i cap a l'hotel falta gent!

Una bona dutxa, un bon dinar, una passejada a la tarda i a dormir.

L'endemà al matí després d'esmorzar, un altre cop al jeep i cap a l'aeroport d'Arusha. Com en els anteriors desplaçaments en jeep, aprofitem per veure una mica el país i la gent, ja que poques estones ens han quedat

lliures fora de la muntanya, sobre tot tenint en compte que els hotels estaven apartats de les poblacions. Vam veure moltes plantacions de plàtans i de cafè, molts arbres florits, els vestits tan llampanants de les dones que porten els nens a l'esquena o al cap càrregues impossibles (bidons d'aigua, gran quantitat de plàtans i/o qualsevol cosa que els calgui transportar), també algun mercat i desenes de paradetes arran de carretera on venen els seus productes (tomàquets, patates, plàtans...), les botiguetes i petits bars vora la carretera, els nois i noies d'uniforme que anaven o tornaven de l'escola, ramats de vaques i zebús, algun d'ells amb el pastor vestit amb els colors vermells dels massai... En fi de tot i variat. Llàstima de no disposar de més dies.

Abands d'arribar a l'aeroport una última anècdota: el jeep va punxar una roda. Canviar-la va ser tota una odissea, ja que el gat que portava no funcionava be i va costar un munt tant poder aixecar el cotxe, com després tornar-lo a baixar.

Malgrat tot, vam arribar al petit aeroport d'Arusha amb temps suficient i vam iniciar el viatge de tornada cap a casa, on vam arribar el dijous dia 21, sense gaire retard i només amb els inconvenients, ja dins de programa, de les llargues hores de viatges, escales i esperes als aeroports. Ja se sap que és un preu que cal pagar, si es vol viatjar!!!

Rosa Maria Soler

SANTUARI DELS MUNTS

Barcelona, 7 de novembre de 2010, aquest diumenge, es vesteix de blanc i groc, ve el Papa, però 14 membres de l'Agrupació vàrem preferir vestir-nos d'excursionistes i anar a gaudir de la natura, i ja ho crec que ho vam fer, vam gaudir com a nens.

Comencem agafant el tren a l'estació de Sants fins a Sant Quirze de Besora, on hi vam esmorzar, feia un dia molt tapat, però no feia gens de fred, al contrari. En acabat d'esmorzar vam seguir uns dos quilòmetres de carretera fins agafar una pista que passa per un mas, on vam quedar impregnats d'una oloreta que precisament no era d'aigua de roses, però ho compensava la vista de tardor que tenia el paisatge. Els 463 metres de desnivell són quasi tots al mateix lloc, te n'adones de seguida perquè les veus de xerrameques paren quasi de cop. Però el camí no es fa gens llarg, és molt bonic...

foto: Manuel Cabanillas

Un cop a dalt del Santuari no vàrem poder divisar la magnífica vista, perquè hi havia molta boira, però com que de imaginació no ens falta i teníem un plànol al davant, els nostres ulls, que són molt savis, ens van fer veure tots els cims.

Vam fer una cerveseta al restaurant del

cim i vam visitar el Santuari, que en un principi era una ermita del segle IX dels benedictins.

Comencem a baixar, no volíem que ens agafes la pluja i el temps ens va fer cas, és que la baixada és molt pendent, a tots ens va costar menys del que esperàvem, potser perquè portàvem molta gana i volíem arribar aviat.

Un cop a Sant Quirze vam dinar, xerrar i fins i tot vam fer un sorteig. Ja som a l'estació, el tren va vindre a l'hora, el viatge va valdre la pena, hi havia caliu de muntanya, el tren anava ple, la gent estava asseguda a terra, els vagons anaven plens de motxilles, però sobre tot, sobre tot, que aquesta gent, la majoria d'ells eren gent jove, molt jove, és maco que hi hagi jovent que dediqui el seu temps a ensenyar a gaudir de la muntanya a la canalla, personalment crec que fins i tot ens vam emocionar una mica, potser vam recordar els nostres temps de fa uns anys (de poquets anys, clar).

Tot va resultar molt bé, i els que ho vulguin comprovar només han de vindre a la pròxima excursió que farem, que si voleu posar un nom a aquestes sortides, com crec va dir algú bastant ben dit podria ser "els sempre en tren", això per dir-ho d'alguna manera, però ja sabeu que la llista es penja a l'Agrupació i allí és a on us heu d'apuntar, us garanteixo que VAL LA PENA.

M. Jesús Salvador

EXCURSIÓ A OLOT I LA ZONA VOLCÀNICA

El dia 23 d'octubre de 2010 un grup nombrós (53) vàrem fer la primera etapa de la ruta que ha començat a Olot i ha d'acabar a Mataró, al maig de 2011. Cada mes farem una etapa d'entre dotze i quinze quilòmetres.

Vàrem començar el nostre itinerari a la fageda d'en Jordà i amb aquella llum ombrívola d'un matí de tardor i amb la verdor del paisatge semblava que d'un moment a un altre hagués d'aparèixer de sobte algun follet o alguna fada despistada.

El bosc de faigs, que és aquesta fageda, és d'una bellesa peculiar i de la qual jo penso que alguna vegada a la vida s'hi ha d'anar per veure-ho i comprovar-ho. Es veia molsa per arreu a sobre les pedres la varietat del color verd, entre les fulles, matolls, arbres, plantes, etc. era una cosa que a mi, urbanita, em va sorprendre i agradar molt. Val a dir que ens vàrem trobar amb boletaires que omplien els seus cistells perquè la fageda estava farcida de bolets, de bons i de verinosos, el que passa és que s'ha de saber trobar-los, que no és el meu cas, però si d'altres companys i companyes que semblava que els oloressin uns metres abans de veure'ls.

Tot xino-xano per la fageda vàrem arribar fins el volcà de Santa Margarida que té una ermita al mig del pla i que també té aquest nom i és d'origen romànic. És una visita interessant. Sort que és un volcà adormit,

Foto: Joan Torruella

però així i tot fa pensar que si algun dia es desvetllés...

Després vàrem anar a dinar a un restaurant olotí (can Xel) on vàrem tastar la cuina volcànica que és un adjectiu molt apropiat per aquelles terres. I per més volcànic que fos el menjar va ser ben bo i sense cendres.

A la tarda vàrem anar a veure el volcà Croscat, el més alt de la regió, de 786 m d'alçària i que, com a característica particular té forma de ferradura. Aquest volcà va ser explotat durant vint-i-cinc anys com pedrera i se li poden veure els talls, en forma de betes, que ens diu geològicament la seva història.

Va ser una excursió molt amena i que com altres vegades se'ns va fer curta de temps, però les coses són d'aquesta manera i val la pena pensar que sempre hi podem tornar.

Carme Serradell

L'ESCOLA COMPLETA UN CURS DE FORMACIÓ AMB LUDÀLIA

El passat 7 de Juliol de 2010 l'escola GLACERA va començar, amb la col·laboració dels monitors d'excursionisme de l'AGRUPACIÓ, un curs de formació molt especial amb la Fundació LUDÀLIA.

Foto: Jordi Pino

Aquesta fundació que es dedica a l'atenció de joves amb disminució psíquica, té entre els seus objectius, la seva inclusió en l'entorn natural i social mitjançant activitats culturals i d'oci.

Iés amb aquesta finalitat que s'ha desenvolupat un curs d'excursionisme consistent en tres xerrades i tres sortides de pràctiques a la muntanya, Montseny, serralada transversal i Montserrat.

El passat 27 d'octubre es va fer el lliurament de certificats als nois i

a les monitores que han participat en l'aprenentatge i va ser una joia veure la satisfacció amb que aquests xiquets han vist recompensada la seva atenció, l'esforç personal i dedicació a aquestes sortides.

Des d'aquestes ratlles volem transmetre un agraïment a les monitores que ens han acompanyat a tots i a la Fundació Ludàlia pel seu gran projecte, que, després de l'èxit obtingut, no dubtem voldran tornar a repetir.

Pino-Cata (ESCOLA GLACERA)

dj 2	cultura	Tast del cava d'enguany
ds 4-6	caiaac	Sortida al Cap de la Nao (Alacant)
ds 11	e.r.e.	Avenc de l'Espluga (Serra de l'Obac)
ds 11	cultura	Visita cultural pel barri gòtic (Pep Molinos)
ds 11-12	muntanya	Senderisme: Olot a Prats de Molló. Dormint a Beget
dg 12	muntanya	Sortida amb tren a la Vall de Sant Daniel. Girona (M. Cabanillas)
dg 12	s.e.a.m	Escalada a Solius (Baix Empordà)
dm 14	a.e.c.	Reunió de junta
dm 14	veterans	Reunió mensual
ds 18	a.e.c.	Sopar de Nadal
ds 18-19	infantil	Sortida

Visita cultural pel barri gòtic

Dissabte, 11 de desembre

Hora de sortida: 10 hores

Hora de finalització: 14 hores

Ara fa 3 anys vàrem marxar de Ciutat Vella i com tenim molts bons records del nostre barri que ens va acollir durant més de 85 anys, volem convidar als nostres socis a un recorregut inèdit per aquest

barri acompanyats pel nostre soci i veí Pep Molinos. Si vols redescobrir el barri gòtic, reconèixer els seus llocs emblemàtics, els seus veïns, la seva història i els secrets i costums que amaga, no et pots perdre aquesta sortida.

Activitat reservada a socis. Places limitades.

Inscripció gratuïta a secretaria.

Carrer Ferran, 39
08002 BARCELONA

 Telèfon i fax
93 302 38 98

previsió gener

dill 10	infantil	Reunió de pares
dm 11	a.e.c.	Reunió de junta
dm 11	veterans	Reunió mensual
dc 12, 14 15, 22, 29	caiaç	Taller de pales groenlandeses
ds 15	A.E.C.	Nit d'escalada
ds 15	muntanya	Matinal al Turó de les Tres Creus i Castellsapera (Pino i Cata)
dill 17	A.E.C.	Presentació propostes del 100tenari
ds 22	muntanya	Senderisme: Olot-Mataró De les Planes d'Hostoles al pantà de Sau
ds 22-23	infantil	Sortida
dg 23	muntanya	Excursió en tren al Montcau. Gelida. (Manuel Cabanillas)
ds 29	muntanya	Senderisme: Sant Pere de Roda-Figueres. 23 km (Quim Llop)

a s s e g u r a n c e s

Problemes, dubtes, consultes...

TRUCA'NS

Tel.: 933 190 672

Pino i Cata

De franc per a tots els socis de l'AEC

OCELLS DE CATALUNYA

Descoberta d'ocells esteparis

*Dissabte 6 i diumenge 7 de novembre de 2010,
a les terres de Ponent.*

A càrrec de l'ornitòleg Àlex Omedes.

Dissabte

De bon matí, ens reunim al Palau Reial de Barcelona, direcció Les Terres de Ponent per començar la primera sortida per descobrir els ocells de Catalunya acompanyats de l'ornitòleg Àlex Omedes. La sortida es realitza amb cotxes particulars ja que el grup és reduït i no es fa necessari llogar un autocar. Aquest fet ens beneficiarà a l'hora de realitzar activitats.

Fem una primera parada a la Panadella, per trobar-nos amb la nostra companya Margarita que ens espera en aquest punt, i per esmorzar tots plegats.

La següent parada ja la realitzem a la província de Lleida al poble de la Sentiu (a la Vall de Sió). Deixem els cotxes i creuem el poble seguint a n'Àlex que ens porta cap a una zona amb grans planícies de camps de conreus per realitzar un recorregut on podrem observar diferents espècies d'ocells característics d'aquests paratges. Abans de començar ens lliura uns prismàtics a cada assistent per poder fer l'observació i seguiment de les aus amb més detall. Durant unes 2 hores seguim uns camins que travessen les espectaculars esplanades alternant amb zones més boscoses.

Al començament anem observant ocells que passen volant per sobre els camps de conreus a la llunyania i encara que fa molta il·lusió poder veure'ls de més a prop i seguir-los amb els prismàtics, com que estan en moviment no es poden apreciar tant bé els detalls. Veiem i escoltem algun Milà Reial, Xoriguers comuns (petits falcons), varies Aloses Vulgars, Pardals Comuns, Estornells Vulgars, Garses, Corbs Marins... Durant tot el camí anem observant els ocells que sobrevolen i reposen i sentim els seus cants i sons intentant aprendre'ls i reconeixent-los al sentir-los. A les parts més boscoses se senten més els seus cants, perquè n'hi ha més quantitat, però és més difícil de veure'ls perquè estan amagats entre els arbres. Tot i així els que veiem, com que estan parats a les branques, es poden observar amb més detall la forma i els colors. A les

zones més boscoses sentim i observem Verdums, Botxís, Mosqueters, Pardals de Bardissa, Mallerengues Carboneres, una Cuareta Blanca, Cotxes Fumades, Pit-roigs, Cruixidells...

Al final del camí fem parada per observar detingudament unes Cogullades Vulgars sobre el sostre d'unes casetes de pastors i a l'hora tenim la sort de poder veure un Milà Reial menjant una presa.

Apart de fer ús dels prismàtics, l'ornitòleg Àlex porta una ullera de llarga vista de gran precisió, amb trípode, que va muntant cada vegada que hi ha alguna espècie aturada i en fem ús tot el grup.

Al finalitzar la primera caminada, contemplant els paratges, gaudint de les aromes de les plantes aromàtiques (farigola, romaní...) i sobretot havent vist, sentit i conèixer diferents espècies d'ocells fem camí cap a l'Hotel Terradets on dinarem i passarem la nit. L'Hotel Terradets està situat a la serra del Montsec, amb unes vistes espectaculars al llac Terradets.

Un cop ben dinats de bufet lliure, ens instal·lem a les habitacions i continuem el curs de la descoberta dels ocells amb la segona conferència a càrrec de n'Àlex, sobre els ocells de muntanya. A través de boniques diapositives i explicacions de l'ornitòleg, coneixem l'aspecte, característiques i curiositats dels ocells de Catalunya. Els que habiten als boscos mediterranis de poca altura amb molts

matolls, alzines i rics en biodiversitat com el voltor negre, diferents espècies d'Àguila, Aligot, siboc, Mussol, Duc, Cadenera, Passarell comú, Rossinyol, Merla blava, Botxí, Oriol, Mosquiter, Tallareta cua llarga, Cucut, Puput... Els que habiten als boscos de muntanya mitjana (prepirineu) de boscos caducifolis com el Voltor Comú, l'Aligot, Falcó Peregrí, Milà Reial, Esparver, Astor, Mussol banyut, Pardal de Bardissa, Tallarols, Mosquiter Comú, Corb, Pinsà, Bruel... i els d'alta muntanya com Àguila daurada, Trencau, Perdiu Blanca, Pit-roig, Merla d'aigua, Mallerenga, Gralla... Al finalitzar la conferència ens fa un petit repàs del que es va informar a la primera.

Un cop finalitzada la conferència molt completa i que ens va agradar molt a tot el grup, alguns companys ens informen i recomanen d'anar a visitar el Centre d'Observació de l'Univers, un observatori amb planetari, situat en un entorn únic amb un cel lliure de contamina-

ció lumínica i des d'on es poden observar els estels i planetes amb molta claredat. Els qui no hi havíem estat mai ens engresquem a anar-hi, encara que ha estat un dia molt complet i tots tenim ganes de descansar. Anar-hi ens val molt la pena i gaudim molt. L'activitat consta de tres parts, observació a tra-

vés d'un telescopi dels planetes (nosaltres observem Júpiter i les seves 4 llunes amb molta claredat), projecció d'imatges de l'espai del Telescopi Hubble i explicació dels fenòmens espacials i finalment visita al planetari digital multimèdia amb forma de cúpula on finalitzada la projecció: Naixement i mort dels estels, si els núvols ho permeten, s'obre i es pot observar el cel en directe. Nosaltres no vam tenir sort en aquesta part i el cel estava tapat, però la resta ens va encantar.

Diuenge al matí

Ens llevem envoltats de boira. És molt bonic veure els paisatges emboirats, però patim perquè en

el cas de no minvar ens dificultarà l'observació. Esmorzem i amb els cotxes partim cap a la Serra de Boumort. Encara que al començament ens continua acompanyant la boira, aquesta va disminuint i podem gaudir d'un contrast de paisatges espectaculars típicament prepirinencs

amb serres abruptes i relleu força accidentat. Observem grans parets verticals on habiten diverses espècies d'aus rapinyaires i podem observar amb els prismàtics i el "llarga vista" una gran quantitat de Voltors Comuns i alguns Voltors Negres molt impressionants. Boscos caducifolis amb una gran va-

**O b s e r v e m
grans parets
verticals on habiten
diverses espècies
d'aus rapinyaires
(Voltors Comuns i
alguns Voltors Negres molt impresionants)**

rietat de colors i contrastos de la tardor i a mida que anem agafant altura boscos de pins immensos. Tenim la sort d'anar amb cotxes particulars tot terreny i d'aquesta manera fer un llarg recorregut per apreciar millor aquests contrastos i diversitat. Anem fent parades per observar i escoltar les aus. Entre els boscos trobem Grives, Merles Comunes, Pit roigs, Mallerengues Petites, Gralles de Bec Vermell i en els boscos de pinassa sentim bastants Pinsans Comuns. Mentre observem els ocells també ens anem fixant en si tenim ocasió de veure algun cérvol. Finalment de tornada tenim la sort que se'ns creuen 2 cérvols a prop del cotxe, un de gran i un de petit, i els podem veure córrer vall avall. Semblava

que ens haguessin estat esperant per acomiadar-nos. Aprofitem la sortida al màxim i arribem a dinar a última hora. El bufet lliure ens espera. I amb la fi del dinar arriba també el fi d'aquesta interessant i bonica sortida de cap de setmana. Han estat dos dies envoltats de natura, plens de descobriments, bon ambient, bons moments i amb un guia ornitòleg excepcional. Sembla que tots els participants estem esperant la propera conferència i sortida als Aiguamolls de l'Empordà que es realitzaran al febrer per tornar-nos a retrobar i seguir aprenent i gaudint de les aus amb n'Àlex Omedes.

Anna Reixachs

CAMÍ DEL 100tenari

Tot i que fa ja uns quants mesos que s'ha iniciat, el proper 18 de gener de 2011 engegarem el Camí del **100tenari** amb una presentació dels projectes que ja tenim amb marxa.

Per aquesta primera etapa es presentarà un audiovisual amb els objectius per després fer un col·loqui i un torn de preguntes.

Amb un bon pica pica i algun que d'altre al·licient més... clourà l'acte.

ACTE RESERVAT PER ALS SOCIS

TEMA: Presentació Camí del **100tenari**

Data: 17 de gener de 2011

Hora: 20:00

Lloc: Sala d'actes de l'Agrup

Preguem confirmació d'assistència abans del 13 de gener de 2011

Per e-mail a: **100tenari@aec.cat**.

Per telèfon: Tel. 933 024 529

LA MATERNITAT D'ELNA

13 DE NOVEMBRE DE 2010

A l'estació, mentre espero el tren que m'ha de dur a St. Andreu Arenal, m'entretinc a comptar els que entren a l'andana directament des del pas a nivell, estalviant-se la compra del bitllet, guaita!

foto: Mamel Navarro

Poc abans de les 7, ja sóc a la Meridiana esperant l'autocar, no veig ningú de l'Agrupada. A l'hora programada, na Maria Jesús recull els 4 o 5 que som escampats pels voltants de la parada d'autobusos.

La d'avui és una sortida de caminar poc i veure i escoltar molt. El dia s'alça i el cel només està ocupat per les traces d'un parell d'avions i núvols primers d'aquells que no tapen el Sol. A La Porta Catalana parem per esmorzar i el que calgui. Disciplinadament i puntual, tornem a l'autocar. Na Maria Jesús ens ha repartit uns fulls amb la història de la Maternitat d'Elna i ara ens llegeix un esbós de biografia del poeta en

llengua espanyola Antonio Machado. Després d'alguns "point ronde" —si bé no hem sortit de Catalunya, sí que hem canviat d'estat...— Entrem a Cotlliure.

Fa un Sol i una temperatura d'estiuet de sant Martí. De moment tota la colla resseguim el murat del Castell Reial, passem el pont i seguint el Vorammar, ens dirigim cap a l'església de Nostra Senyora dels Àngels, bellament edificada a la punta que tanca la badia. El mar és pla com un mirall, un bon estol de gent s'està al Sol manyac de novembre. Més enllà de l'església, en un promontori, hi trobem bons motius per a fotografiar Cotlliure des de fora. Després la colla es va desfent i en

petits grups ens escampem pels carrers estrets i costeruts.

Al'hora pactada ens retrobem tots per pujar de nou a l'autocar. Uns quants "point ronde" més i entrem a Elna. Ens enfilem a la plaça del Coronel Roger, a la Vila Alta i allà hi trobem les taules parades a la terrassa, sota d'uns tendals. És la una, comença a ser tard per començar a dinar, per aquests verals. Els plats molt ben presentats i el peix fresquíssim, amb les ampolles de vi del país que van corrent d'una a l'altra punta de la taula, per buidar-se, i finalment el cafè, necessàriament fluixet "nous sommes en France!".

Sortim del restaurant i a poques passes d'allà ens trobem a la catedral de Santa Eulàlia. Allà ens hi espera la guia que ens va conduint i explicant la història de la catedral i la ciutat. Per cert, ella ens ha parlat d'un pacte entre un bisbe i n'Hannibal i en Titus Livi recull que Hannibal havia establert el seu campament en la proximitat d'Illiberis (actual Elna) l'any 221 aC, o sigui que hom té seriosos dubtes de que el pacte es podés establir amb algun bisbe cristià. La catedral, del segle XI, que avui no té bisbe, el bisbat és a

Perpinyà, és de nau basilical i gràcies a un efecte òptic casual o buscat, sembla més gran si es mira des de sota el cor que si es mira des de l'altar. Passem al claustre, fet de marbre de Ceret, amb capitells de motius florals i d'animals i amb d'altres amb la història de Jesús. Amb una clara diferència entre les columnes fetes al segle XII i les del final de la construcció, al segle XIV.

Tornem a l'autocar i seguint a la nostra guia, parem al costat de La Maternitat d'Elna. El Sol il·lumina i li dóna una coloració rogenca al castell d'en Bardou. Entrem a l'edifici i visitem algunes dependències, la guia ens fa una exposició ben detallada de les vicissituds que van viure

la pobre gent que fugia de l'avanç de les tropes "nacionales" i de com van haver de sobreviure a Argelès i d'altres camps que es van establir per retenir als ciutadans de la zona republicana, de com fins el desembre del 39 les dones parien en mig de la sorra, sense cap ajuda ni mitjà per a abrigar i alimentar els seus nadons, de com el fred, la manca d'aliments i d'aigua potable va tallar moltes vides. Per fi Elizabeth Eidenbenz,

(foto: Jordi Romagosa)

de nacionalitat suïssa, aconsegueix els diners per habilitar el castell d'en Bardou i la Creu Roja suïssa abasteix de material i aliments el que serà La Maternitat d'Elna, entre això i el conreu dels camps que envolten el casalot, s'aconsegueix que sobrevisquin les mares i els seus infants –prop de 600- que hi van néixer, entre el desembre del 39

i abril del 44, quan els nazis alemanys van fer desallotjar La Maternitat. Un vídeo amb les explicacions de la senyora Eidenbenz, ens acaba de fer conèixer tot el drama d'aquelles pobres mares i els seus infants.

Hom surt a fora i ens anem ajuntant tota la colla, per un cantó, està el sentiment de goig en saber de l'existència de bones persones que ho deixen tot per ajudar als qui ho han perdut tot; per altre cantó les cares reflecteixen l'estat d'ànim, trist, abatut, fins i tot de ràbia en constatar que la maldat d'aquells que van empènyer a l'exili aquella pobre gent i els seus fills, de segur que innocents, no ha estat mai castigada. S'ha fet fosc i ens apressem a fer-nos la foto de tota la colla. Pugem a l'autocar i sense entrebancs de cap mena arribem a Barcelona. El afeccionats al futbol encara tindran temps de veure jugar el Barça.

Jordi Romagosa
soci 1224

Laboratori de Viatges

Darrere el web del Laboratori trobaràs algú que t'escolta.
Sabem de Viatges des del 1971.

www.laboratorideviatges.cat

ricanyelles@laboratorideviatges.cat * Tel.: 664 29 80 82
Consultoria gratuïta per als socis de l'A.E.C.

SANT SADURNÍ DE GALLIFA

Vuit del matí a l'estació de Sant Andreu Arenal. Som una colla d'onze excursionistes, pendent de saber si ens quedarem en 13 persones per fer la sortida matinal que tenim prevista a Sant Sadurní de Gallifa. A les 8:05 ja som 13 i a les 8:10 s'esvaeix la possibilitat d'arribar a 14, doncs un del grup que havia dit que venia, no ve pas.

Bé, comencem amb mal número, però amb bon peu, doncs no hem perdut ningú per la carretera, això sí amb una única trucada amb el "sense fils" a la Meridiana demanant calma a la velocitat, doncs un semàfor els havia endarrerit i perdut contacte visual amb la resta de vehicles.

Aparcats, fem un petit àpat per agafar forces, això sí, amb un silenci de cementiri, la gana empeny... i la set també, sinó que li preguntin a la bota de vi d'en Pep Molinos, que anava llustrosa, però va quedar força escanyolida. Són prop de les 10 del matí i comencem l'excursió. Just en aquest moment recuperem una estrident xerrera que ja ens acompanyarà en tot el recorregut de la marxa.

Cap a Sant Sadurní de Gallifa...!, una ermita, defensada per la banda de llevant, per una gran cinglera de pedra calcària, que nosaltres intentarem pujar donant una volta pel seu darrera,

entrant per la banda nord i ponent. I així comencem el camí, un camí que a cap de poca estona els capdavaners, han de desfer un boci, doncs la xerrera els ha fet error. Quatre crits d'alerta i ja tornen a la bona ruta.

La pujada suau, el bosc magnífic, mediterrani humit i força emboscats i quan creiem que som prop del cim un rètol de la Diputació, que és la que deu cuidar d'aquest paratge P.E.I.N., ens deixa garratibats. Diu "A Sant Sadurní pels corriols 400 metres, Desnivell de 290 metres". Ràpid tots traiem la nostra calculadora mental i fem comptes, el pendent a superar és del 70 %. I nosaltres que ens pensàvem que ens haviem desfet de la cinglera, com pot ser?

Sort que les clarianes que es veuen, ens diuen que el cartell deu estar errat i seguim la marxa trobant al cap d'uns minuts l'església de Sant Sadurní. Oblidem l'anècdota i gaudim d'unes meravelloses vistes sobre els Pirineus i el Montseny i també d'una classe magistral que ens dona la Carolina sobre la llet de vaca i el mal de ventre, malgrat que el terreny no té bestiar i tampoc ningú va fumut de la panxa.

Després d'una bona estona al cim, desfem el camí d'anada i arribem als cotxes per tornar a casa a dinar. Ha estat una agradable matinal que molts pensem repetir.

Pino/Cata

Frederic Planas i Coll

SEIXANTÈ ANY D'AGRUPA

*El seu progenitor va ser el "culpable"
de la seva afiliació a l'AEC*

"L'Agrupació ha estat part de la meua vida, perquè em va fer estimar les muntanyes, la nostra terra i em va donar l'oportunitat de tenir els millors amics i amigues de la meua vida".

Frederic Planas

Frederic Planas (foto: Manuel Cabanillas)

Frederic Planas i Coll va ingressar com a soci a l'Agrupació Excursionista "Catalunya" el 18 de setembre de 1950 de la mà del seu progenitor, que coneixia el fundador i president de l'entitat, en Jové.

No obstant això, les seves aventures muntanyenques es van iniciar des de molt petit al costat del seu pare.

El seu baptisme com a soci de l'Agrupació va ser participant en un campament a Valldeneu (Vallès)

amb motiu de l'entronització de Sant Bernat com a patró de muntanyencs i esquiadors ***"l'entronització era l'excusa per gaudir d'un campament, ja que d'altra manera era pràcticament impossible aconseguir el permís necessari"*** explica en Frederic que expressa amb la seva mirada la satisfacció d'haver fet el pas com a soci.

Vocal de la secció de muntanya, sota la presidència d'en Barnadàs, va centrar la seva activitat en l'excursionisme ***"Per aquella època també vaig col·laborar en el Butlletí ja que, essent de professió foto gravador, feia els gravats de les fotografies i dibuixos, en temps de la presidència d'en Cuadrench"***.

La seva aportació al creixement de l'Agrupació va portar a ser un dels fundadors de la coral Catalunya que ***"assajava a la biblioteca del local social de l'AEC"***.

La seva vida excursionista va partir una llarga aturada, ***"quan em vaig casar vaig centrar la meua dedi-***

cació a la família, sobretot als nostres pares".

"Uns anys més tard amb el traspàs dels pares vaig tornar a la vida i activitats de l'Agrupació".

"En aquells moments l'entitat estava passant mals moments, hi havia pocs socis, poca activitat i una economia molt ajustada. A causa d'aquesta situació, el llavors president, Jep Tapias va convocar a alguns socis veterans i ens va exposar el moment que estava vivint l'Agrupació, assegurant que poséssim tot el nostre esforç a millorar-la o la nostra entitat estava abocada a la desaparició, una afirmació que s'ajustava a la realitat del moment".

L'exposició del president i la vivència del dia a dia va propiciar "que féssim pinya per intentar evitar el final de l'AEC".

"Amb sortides, campaments i conferències, alhora que l'organització del primer sopar de Nadal, que anomenem pa amb tomàquet, aconseguim millorar l'assistència de socis i iniciar així una nova etapa, era evident que es necessitava contac-

Esquiador a Núria

tar amb els consocis per aconseguir l'objectiu que ens vam proposar".

Durant un període en Frederic va formar part de la junta de l'AEC ocupant la vicepresidència i vocalia de la secció de cultura.

Ara en Frederic visita habitualment l'Agrupació i col·labora sempre que se li demana.

El trasllat de la Plaça del Pi a la Sagrada Família l'han fet viure dos sentiments diferents. Primer de rebuig i més tard, un cop assentats, d'acceptació "Al principi no ho tenia molt clar. No obstant això una vegada vist el que ha suposat i suposarà per a la Agrupa veig que el canvi ha estat un gran encert".

Manuel Cabanillas

El seu primer carnet

JORDI ALUMÀ

DEDICA UN LLIBRE DE LES SEVES MEMÒRIES A L'AGRUPA

MEMÒRIES
d'en JORDI ALUMÀ MASVIDAL

L'artista Jordi Alumà, autor del cartell del **100tenari**, va lliurar, al president de la nostra entitat, Jep Tapias, un exemplar del llibre de les seves memòries, dedicat "Als amics de l'Agrupació Excursionista Catalunya".

SOPAR DE NADAL

DISSABTE, 18 DE DESEMBRE, A 2/4 DE 9 DEL VESPRE
Un any més i com ja és el nostre costum, donarem entrada a les festes de Nadal celebrant el tradicional SOPAR DE NADAL, al local social.

El menú serà el següent:

Copa de benvinguda

Crema de carbassa

Tastet de xab

Pollastre a la cassola amb gambes

Postres de nadal

Assortit de torrons i neules

Pa, begudes diverses, cafè

Vi de la terra alta

i..... CAVA CATALÀ DEL CENTENARI DE L'AGRUPA,
BRUT RESERVA DE LES CAVES CANALS NADAL DEL
PLA DEL PENEDÈS (comarca així mateix del Pene-

dès), ELABORAT SEGONS EL MÈTODE TRADICIONAL

AH!, ALERTA!, AQUEST ANY GAUDIREM DE LA VISITA DEL PARE NOËL.

El preu del Sopar és de **18 €** per persona. Cal apuntar-se a la llista del tauler d'anuncis de l'Agrupació i passar per Secretaria fins el 16 de desembre per fer efectiu l'import. L'assistència al Sopar està reservada als socis.

Us hi esperem! No hi falteu!

Ens ho passarem bé!

BONES FESTES !!!

"No hi ha camins per la pau, la pau és el camí".

Mahatma Gandhi

PRACTICA AMB LES NOVETATS EN SEURETAT

L'escala Glacera, atenta a les novetats en seguretat per a la pràctica de l'alpinisme i l'escalada, va participar en un clínic exclusiu per conèixer i practicar amb el nou material de la casa Petzl que comercialitza l'empresa Vertical Sports.

Xavier Garcia, tècnic de l'empresa catalana, va explicar als participants, de forma pràctica, en el boulder del Foment Excursionista Barcelona.

Algun dels nous productes es faran servir, a partir del proper any, en els cursos que prepara l'escala Glacera.

TARGES FEEC

Ja es poden encarregar les targes de la federació de muntanya per l'any 2011.

PREUS

de 0 a 13 anys: 3 €

de 14 a 16 anys: 5,10 o 17,80 €

	A	B	C1	C2	D	E	FEDME
17 anys:	22,30	36	55,90	81,80	91,80	no	+ 5,60
18 o més:	36,10	48,50	72,10	96,1	106,10	400	+ 10,85

LOTERIA DE NADAL

13.927

Penseu en anar retornant a secretaria de l'Agrup els resguards i diners
avans del dia 15 de desembre

IV Concurs Internacional de fotografia digital de muntanya

MEMORIAL AGUSTÍ TORRENTS I BARRACHINA»

ORGANITZEN: Grup Vi Daurat i esports BALMAT. Amb la col·laboració de l'Agrupació Excursionista "Catalunya" i el Club Excursionista de Gràcia.

Bases a: www.aec.cat ó <http://memorialagustitorrents.blogspot.com>

ALTES DEL MES DE NOVEMBRE

Margarita Bofill
Oscar España Ruiz
Rosalía Centurió Conte
Gisela Cuevas Centurió

Chia Chou Chuang

La nostra més cordial benvinguda i el desig d'una ben profitosa estada a l'Agrupació

Apunta la teva ACTIVITAT

Recordeu-vos d'anotar les vostres activitats al **llibre registre** que tenim a la nostra disposició a l'Agrupació.

El proper any, a la diada del soci, a més del repartiment de les medalles, per activitat, metres i escalades, **sortejarem, entre els participants, material de muntanya** cedit per l'Agrupació i esports Balmat.

NOTA DE CONDOL

Volem fer arribar el nostre condol a la consòcia i vocal de l'àrea econòmica, Anna Tomàs, per la recent mort de la seva mare, la senyora Mercè Llacuna.

CAVA

El **dijous, 2 de desembre**, farem el tast del cava d'enguany.

La xapa del tap està dedicada a la secció de cultura.

A partir d'aquest dia ja restarà a la venda el nou cava.

PAGAMENTS

Es demana que es facin els pagaments de les diverses activitats al compte de l'A.E.C. a "La Caixa": **2100 3282 66 2200054492**.

Important: no oblideu d'indicar el vostre **nom** i el **concepte**.

Sortida al Cap de la Nao

4-6 de desembre 2010

Dissabte: Sortir ben d'hora. Per la tarda fer unes 2 hores de navegació.

Dormir en camping.

Diumenge: Gaudir de coves, penya-segats i d'una surgència d'aigua dolça.

Dilluns: Recorregut matiner fins al Penyal d'Ifac. Tornar a Barcelona.

Si les condicions climatològiques no són favorables, anirem al congost de costes de Pallars (Xúquer) i al congost del Naranjero.

Santi: 655 802 556

"Imatients Kilimanjaria". Flor endèmica (foto: Eduard i Rosa M)

Sicòmor gegant de camí a Mirakamba Hut. Tanzània (foto: Eduard-Rosa M)

aquesta web et sorprendrà

www.balmaat.com hem trencat esquemes

Per el material per a esports de muntanya i aventura, totes les estacions d'esquí d'Europa, altímetre de 12.000 muntanyes, continues de fotografies, aires, cerca als llocs companyes de viatge per a escalar, fer espeleologia, solis el cap de setmana... a www.balmaat.com

24 HORES

BALMAAT

Tel. 934 548 309 · 08011 Barcelona · balmaat@balmaat.com

1 MODA ROBA TÈCNICA Gran Via C.C. 531 08011 Barcelona Tel. 934 548 309	2 ESQUÍ TEMPS LLIBRE Gran Via C.C. 537 08011 Barcelona Tel. 934 548 309	3 ACAMPADA Costa d'Urgel, 72 08011 Barcelona Tel. 934 548 309	4 MUNTANYA TÈCNICA Costa d'Urgel, 76 08011 Barcelona Tel. 934 548 309
--	---	---	---

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA "CATALUNYA"

Padilla, 255-263, primera planta
08013 Barcelona
tel: 933 024 529

e-mail: aec@aec.cat
butlleti@aec.cat

web: www.aec.cat

Edita: AEC

President: Jep Tapias

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

Disseny i maquetació: Xavier Sánchez

Impressió: Empòrium

Coordinador: Manuel Cabanillas

En aquest butlletí hi col·laboren: Jordi Romagosa, Manuel Cabanillas, Quim Llop, Jordi Pino, Cata, M. Jesús Salvador, Pep Molinos, Miquel Rico, Domènec Palau, Eduard i Rosa M, Joan Tarruella, Carme Serradell, Cristina de Irala, Anna Reixachs, Manel Navarro, Frederic Planas i Joan Vives.